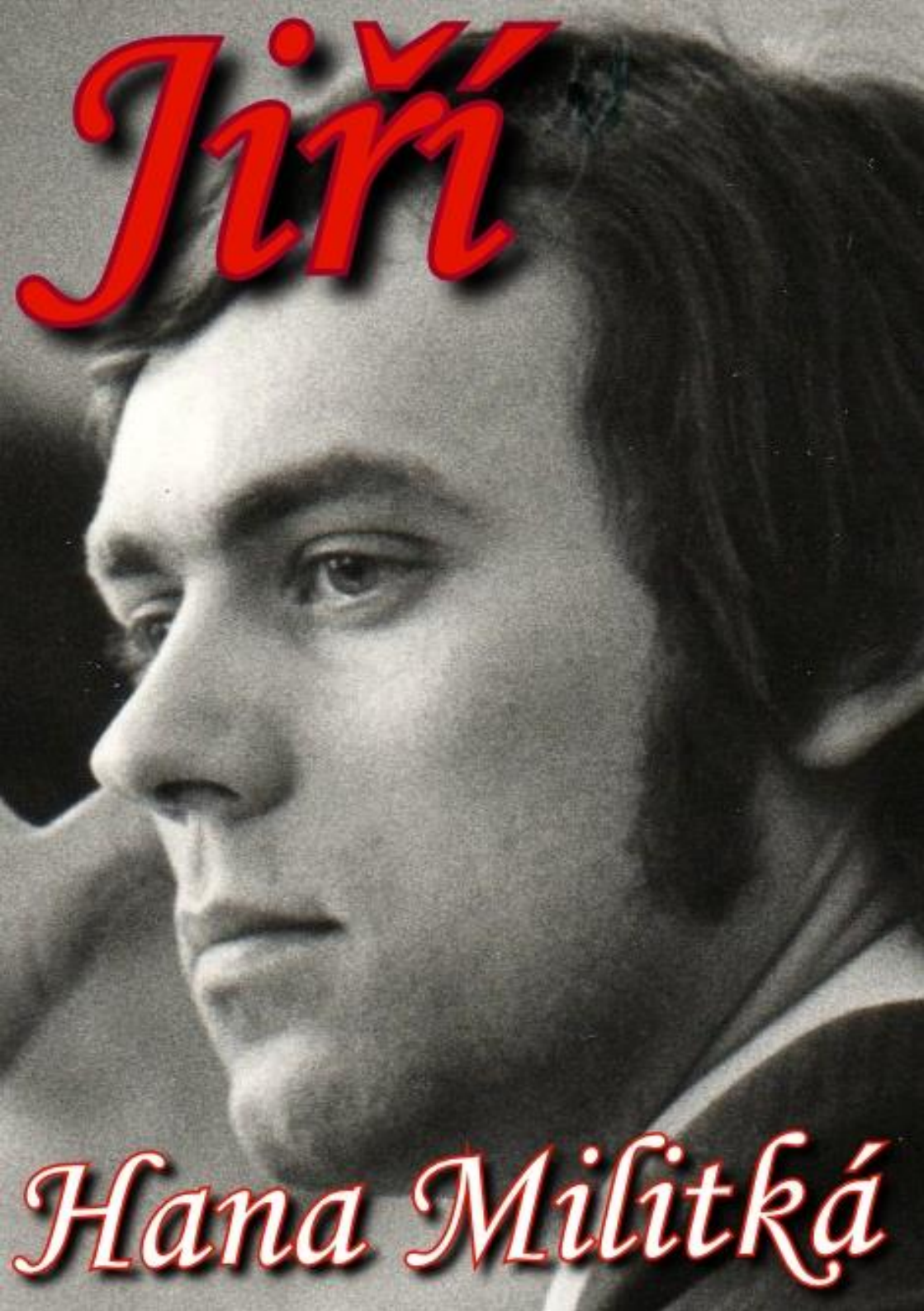

A black and white portrait of a young man with dark, wavy hair, looking slightly to the left. The image is the background for the text.

Jiří

Hana Militká

Hana Militká

Jiří

Román Jiří věnuji svému bráškovu Jiřímu
a jeho synovi Ing. Petrovi Militkému

Velmi děkuji Jiřímu Halberštátovi za jeho velkou umě-
leckou pomoc.

Předmluva

Moje milá sestřičko Haničko!

S obrovským obdivem sleduji, jak v Tobě najednou vytryskl proud až gejzír schopnosti, asi i vnitřní nutnosti psát příběhy.

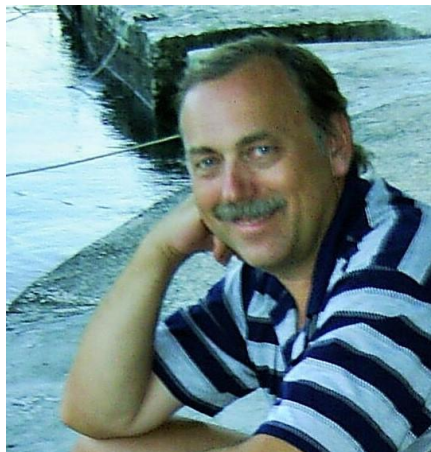
Obdivuji tu Tvoji lehkou ruku, s jakou píšeš. Také se Tvé dílo krásně a lehce čte.

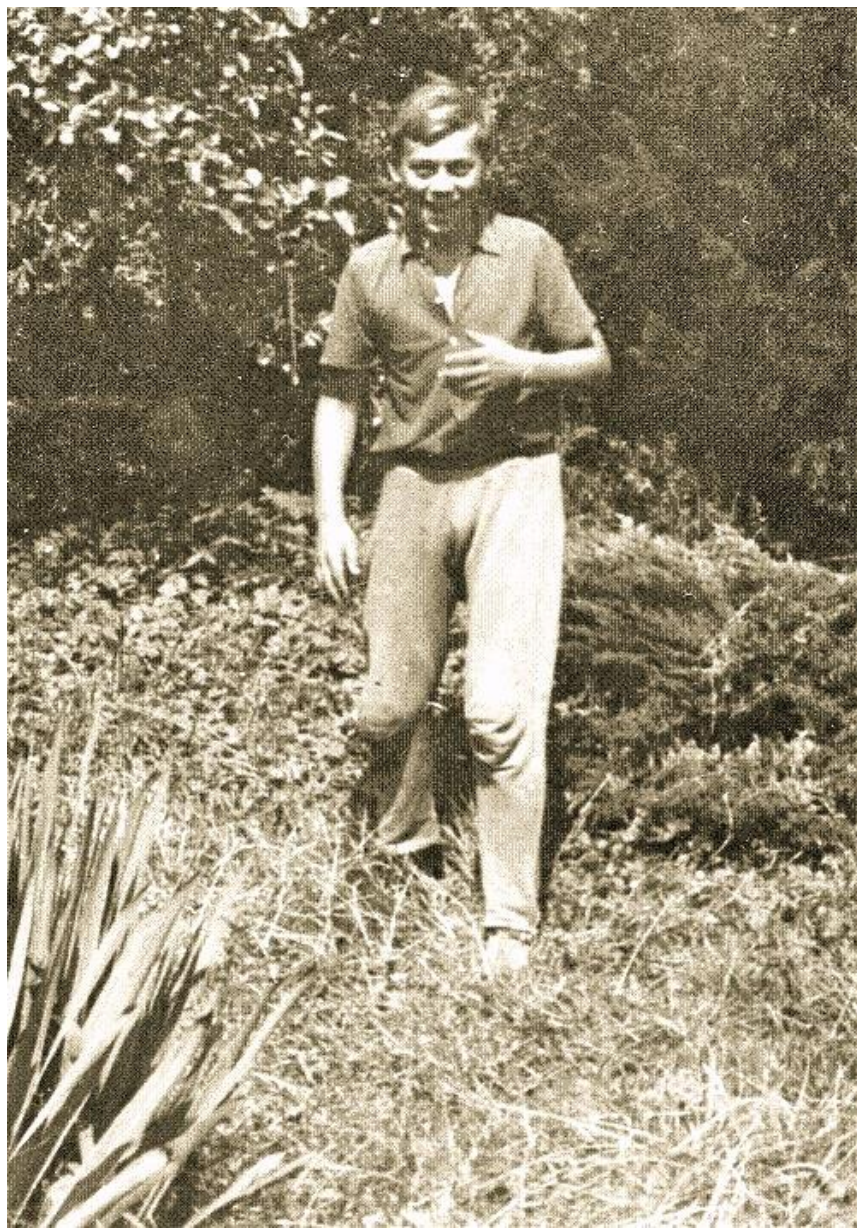
Samozřejmě, že jakožto tvůj odborný poradce to dokážu posoudit.

Jsi skvělá! Jen tak dál!

Tvůj bráška Jířa

U Gábi 30. 7. 2016

Sen

Pomalu, ale jistě se schylovalo k válce.

Nikdo nevěděl, kolikáté.

Zda k první, druhé, sté, nebo kolikáté.

Nikdo už je nepočítal.

Nikdo si ji nepřál.

Nikdo nepochyboval, že k ní dojde.

Nikdo nepočítal šrámy z boje.

Nikdo nepočítal ztráty svých blízkých.

Nikdo necouvl, nikdo se nevzdal.

Všichni byli stejně tvrdohlaví.

Všichni se viděli jako vítězové.

Všichni vše dali do boje.

Všichni věděli.

Jednoho dne zahynou úplně všichni.

Tolik toužili po míru.

Ale nenašel se nikdo, kdo by o něm začal vyjednávat.

A tak se stalo. Pak už opravdu nebylo nic.

Vlastně vše plynulo dál.

Jiří se probíral z těžkého snu. Vůbec nic si nepamatoval. Věděl jenom, že to byla těžká noční můra. Nepamatoval si ani, kdy se vrátil k tetě. Hlavně, že se svlékl, než vlezl do postele.

Byl přijat na ČVUT. Chtěl být stavařem, jako jeho táta. Pocházel z krajského města. Bydlel s rodiči v rodinném domku. Teď musel odejít do Prahy. Nebude to lehké. Všechno cizí - město, škola, studenti, profesori. Přece jen měl jednu velkou výhodu. Mohl od počátku bydlet u své tety. Mohl se vracet do známého místa. Dalo se s tetou docela dobře debatovat o běžném studentském životě. Co se povedlo, většinou však o tom, co se nepovedlo. To potom vždycky uvařila něco dobrého.

Jirka se těšil na odpoledne, až bude mít za sebou veškeré povinnosti. Až se vrátí do známého bytu.

Musel si vystát frontu, aby si zařídil bydlení na kolejích. Také bylo nutné obstarat tramvajenku. Nesmí zapomenout zapsat se na studijním oddělení, koupit správné knihy pro studium. Hlavně najít menzu.

Postupně se seznamoval s prostorem fakulty. Našel správnou učebnu, kde budou jako první ročník. Zjistil rozvrh a spoustu dalších drobností.

Na koleji vyhledal pokoj, kde měl bydlet. Vcházel tam s obavou, co ho čeká. Dozvěděl se, že bude bydlet se studenty 5. ročníku. Určitě budou na něho dělat ramena. Nebude to žádná legrace bydlet se staršími studenty. Můžou to být třeba nesnesitelní frajeři. S tím vstoupil na pokoj. Pátáci ho přivítali nádherně. Seděli na posteli. Jeden z nich měl na kolenou otevřený balík. Cpali se dobrotami, které přišly z domova.

Usmáli se na něho: „Nazdárek! Dáš si s námi? A posad' se. Máme tady samé domácí dobroty. Co máš radši? Zabíjačkové specialitky, nebo domácí buchty?“

Vyvalil oči: „Ahoj kluci! Předě dveřmi ve mně byla malá dušička, jestli mám jít dál. Ale vidím, že přicházím právě včas. Mé jméno je Jiří. Můžete mi říkat Jirko, nebo Jíro. Z těch dobrot rozhodně preferuji zabíjačku.“

„A co buchty? Právě české?“

„Ty bych rád ochutnal později,“ usmíval se na nové kamarády.

Kluci se taky představili: „Ahoj, Petr,“ řekl majitel balíku. Naši mi posílají každý měsíc. Budeš se s námi mít dobře.“

„Já jsem nějaký Vyprahlej. Tedy, abys tomu rozuměl, jmenuju se Pepa Vyprahlý. Kluci si ze mne pět roků dělají srandu. Prý neustále vyprahlý Pepa. Mně to ale nevadí. Největší fór podle nich je, že mi musí vždycky dát napít. Poručí mi pivo nebo něco ostřejšího. Vůbec se nezlobím. Proč taky, kdo by odmítl, že? To víš, prachy většinou nejsou. Ale počkej, vystuduješ, tak jako my, zavedeš se. Pak budeš v balíku.“

„Co vy, už jste v balíku?“ zeptal se Jirka.

Kluci se začali chechtat. Petr zvedl balík: „Jak vidíš, ještě je ten balík moc malý, než abychom se tam vešli! Ale jednou to přijde. Jednou budeme v tak velikém balíku, že už nebudeme muset nic dělat.“

„Ale to by pak byla nuda, ne?“ řekl Jirka.

„Podívej se na zelenáče. Začínající student je filosof!“ smál se Petr.

Jiří si pochutnával na jitrnici. Zapíjel ji pivem z plechovky. Smál se na svět. Praha asi nebude tak zlá, jak se v hloubi své duše obával.

Pomalu poznával, že bydlet se staršími studenty může přinášet velké výhody. Oni ho správně nasměrovali, kde třeba zakoupit učebnice. Hlavně mu poradili, jak se dají velmi výhodně koupit od spolužáků, kteří právě první ročník na ČVUT dokončili. Prodávají je pak za desetinu ceny knihy.

Jirka se rozkoukával. Začínalo se mu v Praze líbit.

Chyběl mu jenom kamarád Jarda, spolužák ze střední školy. Také se dostal na ČVUT. Ještě nenastoupil z rodinných důvodů. Měli úmrtí v rodině.

Jarda měl dohodnuté ubytování na kolejích předem. Nepovedlo se, aby bydleli spolu. Snad příště.

Ze spolubydlících pátáků měl opravdu radost. Byli to moc prima kluci.

Možná to nadšení včera trochu přehnal. Pohnul se. Zjistil, že ho bolí hlava.

Teta zaklepala na dveře. Po chvilce nakoukla: „Jak ses vyspal? Doufám, že se ti zdálo něco pěkného. Ani jsem tě neslyšela přijít. Můžu ti udělat snídani?“

Jiří se pohnul, jako kdyby chtěl vstát. Pak se chytil za hlavu. Teta hned věděla, co se děje.

„Copak, včera jsme oslavovali?“ zeptala se zvesela. „Občas se to přihodí. Počkej, udělám ti vyprošťovák. Budeš koukat, jak se dáš rychle do kupy. To víš, zkušenosti,“ smála se teta. „Taky jsem studovala na vejšce. Ještě si to pamatuju.“

Zmizela. Za chvíli se linula bytem lákavá vůně.

Přinesla mu polévku až do postele. „Sněž tolik, kolik můžeš. Tělo si samo řekne, co chce.“

Opravdu se mu udělalo dobře. Teta se fakt vyzná!

Týden u ní uběhl jako nic. Jirka odjel domů. Příště už nastoupí ke svým pátákům. Těšil se na ně. Ale příště si dá pozor na oslavy. Rána jsou pak příšerná.

Čekal ho zajímavý život bez rodiny. Ale co? Na víkendy bude jezdit domů.

Čas letěl jako o závod.

Ani se nenadál, přišla zima, Vánoce, pak zkoušky, konec semestru. Známkový měl dobré. Jeho kamarád Jarda taky. Bylo také pár spolužáků, kteří neuspěli. Odešli z fakulty. Podcenili studium. Podlehli mylnému dojmu, že není nic těžkého studovat na fakultě. Rychle si zvykli, že se na všechny přednášky chodit nemusí. Měli tolik jiných zájmů, že na studium jim nezbyl čas. Dokonce si ani včas nevzpomněli, že už opravdu musí zasednout ke knihám. Propadli sítem. Nenávratně zmizeli.

Jiří a Jarda brali studium velmi vážně.

Oba většinou seděli na přednáškách. Bedlivě sledovali profesora. Chtěli co nejvíc z nové látky pochopit už na hodině. Aby si pak doplnili vědomosti. Kdyby netušili, co vlastně probírali, museli by se od začátku učit. Většinou se jim to dařilo. Zvykli si na chod fakulty.

Další semestr úspěšně uplynul.

Přišlo jaro.

Nálada byla veselejší.

Dívky

Dnes byl velký den. Pálení čarodějnic. Všichni se chystali do ulic. Určitě si to užijí. Správně by se dnes neměli ani učit. Profesor však odjížděl na tři týdny do zahraničí přednášet. Nechtěl své studenty nechat bez úkolů. Na konci přednášky zadal, co si mají za ty tři týdny nastudovat. Konečně přišel čas, kdy se s nimi rozloučil. Studenti nadšeně vyrazili z učebny ven. Hurá, jde se slavit. Jde se pálit čarodějnice na Ladronku.

Do učebny se vrátil Zdeněk, student vyššího ročníku. Ptal se jednoho opozdilce v učebně: „Je tady Džej Džej?“

„Co jsi říkal? Koho hledáš?“

„Ty neznáš Džej Džeje? No přece Jiří a Jarda, nerozluční přátelé!“

„Aha! Ani nevím, že se jim tak říká. Oba už vypadli. Myslím, že mířili přímo k ohni. Mám něco vyřídit?“

„Ne, jen jim řekni, že je očekávám zítra za úsvitu. Zbraně si mohou zvolit sami. S tím ať počítají!“

„No moment, já je do zítřejšího úsvitu určitě neuvidím. Odjízďím na tři dny domů!“ vykřikl spolužák. Ale už mluvil do prázdna. Po Zdeňkovi se slehla zem.

„Blbec!“ ulevil si student.

Jiří a Jarda přišli k ohni v pravý čas. Hořel už vysokými plameny. Všeobecné veselí bylo v plném proudu.

Okolo bylo plno stánků s občerstvením i upomínkovými předměty. Organizátoři připravili pro děti a mládež všelijaké soutěže.

Poblíž obou kamarádů seděly dvě krásné dívky. Smály se na oba fešáky. Jiří si k nim odvážně přisedl. Pozdravil krásné slečny. Představil se. Jarda si k nim sedl z druhé strany.

„My jsme jako dva bráchové, vid' Jardo? Vy jste sestry?“ zeptal se.

Dívky se začaly hihňat: „Jasně, že jsme sestry, už skoro od narození,“ řekla tmavovláška, sedící blíž k Jiřímu. Přestavila se jako Saša. Její kamarádka blondýnka se usmívala na Jardu. Jmenovala se Linda.

Všichni trošku popíjeli. U ohně se zpívalo, někteří předváděli nacvičené scénky. Nálada byla výborná. Dívky řekly, že si musí odskočit. Jarda hned vyskočil, že je doprovodí. Aby je snad někdo neobtěžoval. Jiří zůstal sedět. Hleděl zadumaně do ohně. Měl doma dívku, ale nebyl to vážný vztah. Nevěděl, jestli to Helena myslí opravdově, nebo s ním jen tak laškuje. Možná si jen užívá hezké chvílky, než ji zasáhne ta pravá, osudová láska. Vypadalo to, že si s ním jen tak pohrává. Líbila se mu, ale jestli to nemyslí Hela vážně, tak se na ni nebude vázat. Nevěděl, jak to zjistit. Musel si přiznat, že se mu Saša velmi líbí. K nevěře bývá jen krůček. Co jednou člověk řekne nebo udělá, to už nejde vzít zpět.

Rozhodl se. Nechá událostem volný průběh. Rozhodně nebude na Sašu naléhat, chtěl si užít legraci, chtěl se bavit. Dnes je bláznivý večer, chovejme se podle toho. Již naši předkové vítali tímto svátkem jaro, pálili vládkyni zimy Morenu, která sužovala celou dlouhou zimou kraj i lidi.

Jarda se s dívkami v pořádku vrátil. Všichni se cestou smáli, bylo jim dobře.

Pak se stalo něco nečekaného. Odněkud ze tmy se s velkým řevem přihnali dva mladíci na motorkách. Začali kroužit kolem obou dívek.

Najížděli na Jardu. Jarda byl v šoku. Uskočil na poslední chvíli. Jiří viděl, co se děje. Vyskočil, postavil se jedné motorce do cesty. Mladík na motorce se lekl. Upadl i s motorkou. Druhý mladík začal zuřivě najíždět na Jiřího. Dívky i s Jardou mezitím prchli. Schovali se v davu, který seděl kolem ohně. Někteří se sice ohlédli, co se děje, ale mávli rukou. Věnovali se zábavě. Na místní frajery byli už zvyklí. Nechtěli si nechat zkazit zábavu.

Mladík na motorce sprostě nadával. Vyhrožoval. Druhý ležel na zemi. Pohnul se. Zasténal. Nemohl se postavit, asi měl něco s nohou, možná zlomeninu.

Jiří si toho všiml. Hned zavolal záchranku.

Mladík na motorce zmizel.

Záchranka nemohla najít správné místo. Dostala se ke zraněnému až za 20 minut. Ošetřili mladíka, řekli, že to vypadá na zlomeninu stehenní kosti. Naložili ho. Řekli, že jej odvezou do Střešovic do nemocnice, kdyby jej chtěl navštívit.

Jiří jim poděkoval. Starosta, který se bavil u ohně, se o celou věc zajímal. Řekl, že obec zařídí uschování motorky do uzdravení mladíka. Lékař z pohotovosti zavolal policii, aby přijela celý incident vyšetřit. Policie vyslechla Jiřího, Jardu i dívky. Ještě pár svědků. Vše zapsali, nafotili.

Bylo po náladě. Všichni zadumaně hleděli do ohně. Po nějaké době se dívky zvedly, že už budou muset domů. Dohodly se studenty zítřejší setkání. Ve stejnou dobu na stejném místě. Doprovod odmětly.

„Tak krásně to začalo. Pár blbců zkazí celý večer. My si ho přece zkazit nenecháme! Jde se na kolej. Určitě tam někoho najdeme. Trošku to rozjedeme. Takhle by to nešlo. Uvidíme, čím nás holky překvapí zítra.“

Oba kamarádi se chytli kolem ramen. Vyrazili na kolej. Zpívali si cestou milostnou lidovku.

Debata

Na dveřích pokoje, kde bydlel Jiří, spatřili přišpendlenou cedulku. Rozbalil ji, přečetl. Vypukl v hurónský chechtot: „Přečti si to!“ podal lístek Jardovi.

Jarda přelétl lístek očima. Taky se začal chechtat. Stálo tam: „Ahoj J a J, hledal vás ten pošuk z druhého ročníku, Zdeněk. Mlel něco o tom, že se setkáte za úsvitu. Volba zbraní je na vás. Kluci, dejte si na něj bacha. Je to fakt blázen všeho schopnej. Jedu na pár dní domů. Tonda.“

„Chudák Tonda, má o nás strach!“ řekl Jiří, když se trochu uklidnil.

„Jo, chudák Tonda, ale Zdeněk je fakt pošahanej. Takhle nám děsit spolužáky.“

„Já na něj úplně zapomněl.“

„Já taky. Musíme se na něj připravit.“

„Jo, jdeme na to!“

Vstoupili na pokoj. Pátáci odjeli domů. Měli tedy pokoj jen pro sebe. Jarda si k sobě skočil pro pár knížek. Na dveřích našel stejný lístek, jako byl na dveřích pokoje Jiřího.

„Tonda je fakt důkladnej. Mrkni na to. Napsal mi totéž.“

Kluci se dali do čtení různých knih. Vyhledávali patřičná data. Zapisovali je.

Když byli hotovi, už bylo kolem třetí ráno. Kluci se potutelně usmívali: „Zdrtíme ho, blázna! Nemá šanci!“ Udělali si silnou kávu. Zakousli klobásku s chlebem od pátáků.

„Kámoši nic neřeknou, budou si myslet, že jsem to sbaštil sám. Jsou moc fajn. Petr dostává balíky z domu. Jeho rodina má statek, pořád mu posílají nějaké masové dobroty. Mám se s nimi fakt dobře.“

Přesně ve čtyři hodiny ráno se ozvalo zat'ukání na dveře. Oba na sebe mrkli. Hned začali předstírat, že jsou hodně opilí. Jiří se dopotácel ke dveřím. Otevřel. Za nimi stál Zdeněk, pod paží plno knih. Nějaké sešity. Na očích brýle. Váhavě vešel.

„Dostal jsem vás, chlapečci. Dnes podlehnete.“

„To se ještě uvidí. Dáš si kafe?“

„Nepohrdnu. Makal jsem celou noc.“

„Pane jo, ty ses nějak připravoval. Já myslel, že nás umlátíš argumenty, které vysypeš z rukávu!“ zasmál se Jarda.

„Když tě teď tak vidím, doufám, že nás nechceš umlátit knihami,“ chechtal se Jiří.

Zdeněk se zašklebil: „Jen se smějte, holenkové. Místo chlastu jste se měli věnovat vědecké přípravě. Obávám se, že vás rozsápu v prvním kole!“

Jarda se ďábelsky zachechtal: „Někdo si tu děsně fandí! Jen aby nebyl po hříchu zklamán!“

Na téma „Vznik vesmíru“ sypali prvníci jeden argument za druhým. Používali k tomu nejnovější poznatky vědy.

Zdeněk vyjeveně zíral. Najednou u prvňáků nebylo po opilosti ani známky. Naopak ho kluci přesně mířenými poznámkami, poštěhy umlátili téměř k smrti.

„Dobrá, uznávám. Připravili jste se prokatě dobře. Ale příště vás roznesu na kopytech svých ořů, to si pište.“

Jiří se rozesmál: „Jo, vořeš to, vořeš, dnes jsi to fest zvorat. Tak si na příště lépe vořeš ten svůj ostrovtip. Ted' pojd', dáme si něco dobřého moku. Musíme oslavit vítězství ducha nad hmotou. Už nespíme 48 hodin. To víš, jsme ještě prvňáci, žabaři, potřebujeme spánek i vydatnou krmi. Mlíčko sice nemáme, ale co takhle whisky? Doufám, že nepohrdneš. Musíme přece oslavit vítězství, ať vyhraje kdokoliv. Proto se turnaje pořádají, ne?“

Zdeněk pomalu jihnul. Sice ho ještě trošku pálila prohra, ale kluci byli fajn. Na své ponížení rychle zapomněl. Začal s nimi juchat.

„Je fakt, že jste mě s tou předstíranou opilostí doběhli. Jste dobří rytíři bez bázně a hany,“ smál se. „Těším se, že se s vámi znovu utkám na poli cti a slávy. Tentokrát si téma zvolte vy.“

„To je výzva, jak se patří. Popřemýšlíme. Dáme včas vědět.“

Ráno padli všichni do postele jak podťatí. Zdeněk se ještě stihl odporoučet do svého pokoje.

Vyspávali až do večerních hodin. Měli volno, venku bylo krásně. Jiří se vzbudil jako první.

Najednou mu bleskla hlavou myšlenka: „Holky, přece je nenecháme čekat!“ Vzbudil Jardu, trošku se najedli, vypili kávu, upravili se. Vyrázili na schůzku s děvčaty. Snad přijdou, aby se o nich Džej Džejové mohli všechno dozvědět. Neměli na ně ani telefonní čísla.

Cestou oba mudrovali: „Bud' jsou místní. Ti šašci na motorkách patřili k nim. Pak už je možná neuvidíme. Leda, že by jich dámy měli plné zuby,“ řekl Jiří.

„Jasně. Nebo nejsou místní. Studují tady. Ty šašky neznají. Pak máme velkou naději, že je ještě uvidíme,“ rozvíjel dál teorii Jarda. „No, necháme se překvapit.“

Rande

Kluci šli na místo, kde se včera pálili čarodějnice. Z obrovské hranice zbylo jen trošku popela. Zato kolem dokola bylo plno odpadků, plastových kelímků, pet lahví, prázdných i poloprázdných, pár kousků nějakého oděvu. Spousta dalšího nepořádku.

„Pane jo, člověk je tedy tvor nepořádný, lajdácký. Je to hlavní škůdce na povrchu i v hlubinách matičky Země.“

„Jo, vypadá to tady jako po velikém mejdanu. Jsem zvědavý, kdo to bude uklízet.“

Tak si notovali, procházeli se. Čekali na slečny. Když čekali dost dlouho, dohodli se, že už je marné čekání. Že půjdou navštívit nějakou pěknou zapadlou hospůdku. Neškodilo by něco malého k večeři. Trošku dobrého vína k tomu. Rozhodli se, že půjdou brzy spát. Ještě chvíli uvažovali o tom, co se stane s dívkami, pokud je na prvního máje nikdo nepolíbí pod rozkvetlou třešní. Neradi by měli na svědomí takovou katastrofu, že by dívky mohly uschnout. Tito rytíři je nemohou zachránit, protože nevědí, kde se dívky nacházejí. Snad budou mít tolik rozumu, že si najdou nějaké, byť chabé náhradníky. Nechají se zlíbat.

„No, zlíbat ne, stačí jeden letmý polibek. Mají vyhráno pro tenhle rok. Ty další polibky už snad zajistíme sami,“ řekl Jiří s úsměvem. „Něco mě totiž napadlo. Možná vím, kde je hledat.“

„Kde?“ vyhrkl Jarďa.

„Nene, dnes ne, až zítra ti to řeknu. Něčeho jsem si totiž všiml. Ale teď ti neřeknu čeho. Přemýšlej, vzpomínej. Zítra tuto možnost prozkoumáme.“